Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
JEAN RICHARD DE LA TOUR
prednesené 9. marca 2023 [1]

Vec C-142/22

OE
proti
The Minister for Justice and Equality

[návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Supreme Court (Najvyšší súd, Írsko)]

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Policajná a súdna spolupráca v trestných veciach – Európsky zatykač – Rámcové rozhodnutie 2002/584/SVV – Článok 27 – Zásada špeciality – Trestné stíhanie pre iný trestný čin spáchaný pred odovzdaním než ten, pre ktorý došlo k odovzdaniu – Súhlas vykonávajúceho súdneho orgánu – Neplatný európsky zatykač – Dôsledky pre žiadosť o súhlas – Otázka, o ktorej sa s konečnou platnosťou rozhodlo v rozhodnutí o odovzdaní“

I. Úvod

1. Článok 27 ods. 2 rámcového rozhodnutia Rady 2002/584/SVV z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi [2], zmeneného rámcovým rozhodnutím Rady 2009/299/SVV z 26. februára 2009 [3], stanovuje zásadu špeciality, podľa ktorej odovzdaná osoba sa nemôže trestne stíhať, odsúdiť alebo inak pozbaviť slobody pre iný trestný čin spáchaný pred jej odovzdaním ako pre ten, pre ktorý bola odovzdaná.

2. Z článku 27 ods. 3 písm. g) rámcového rozhodnutia 2002/584 vyplýva, že zásada špeciality stanovená v odseku 2 tohto článku sa neuplatňuje, ak vykonávajúci súdny orgán, ktorý dotknutú osobu odovzdal, dá svoj súhlas v súlade s odsekom 4 uvedeného článku na to, aby bola stíhaná, odsúdená alebo inak pozbavená slobody pre iný trestný čin spáchaný pred jej odovzdaním, než pre ktorý bola odovzdaná.

3. V tomto návrhu na začatie prejudiciálneho konania bol v podstate Súdny dvor požiadaný, aby rozhodol, či konštatovanie, podľa ktorého európsky zatykač, na základe ktorého bola osoba odovzdaná, bol vydaný orgánom, ktorý nie je „vydávajúcim súdnym orgánom [súdnym orgánom vydávajúcim zatykač – *neoficiálny preklad*]“ v zmysle článku 6 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584, a mal by teda byť z tohto dôvodu považovaný za neplatný, môže brániť, aby

[1] Jazyk prednesu: francúzština.

[2] Ú. v. ES L 190, 2002, s. 1; Mim vyd. 19/006, s. 34.

[3] Ú. v. EÚ L 81, 2009, s. 24, ďalej len „rámcové rozhodnutie 2002/584“.

vykonávajúci súdny orgán, ktorému bola doručená žiadosť o udelenie súhlasu, ktorým sa súdnym orgánom členského štátu vydávajúcim zatykač povoľuje stíhať alebo odsúdiť túto osobu pre iný trestný čin spáchaný pred jej odovzdaním, než pre ktorý bola odovzdaná, takýto súhlas udelil.

4. V týchto návrhoch navrhnem, aby Súdny dvor odpovedal, že takýto dôvod neplatnosti európskeho zatykača nemôže brániť tomu, aby vykonávajúci súdny orgán udelil požadovaný súhlas.

II. Právny rámec

A. Právo Únie

5. V rámci prejednávanej veci sú relevantné článok 1 ods. 1, článok 6 ods. 1 a 2, článok 8 ods. 1 a článok 27 rámcového rozhodnutia 2002/584.

B. Írske právo

6. Rámcové rozhodnutie 2002/584 bolo prebraté do írskeho práva prostredníctvom European Arrest Warrant Act 2003 (zákon o európskom zatykači z roku 2003) v znení zmien a doplnení.

7. Ustanovenie § 2 ods. 1 tohto zákona okrem iného uvádza tieto definície

– „súdny orgán“ znamená „sudcu, súdneho úradníka alebo inú osobu oprávnenú podľa právnych predpisov dotknutého členského štátu vykonávať funkcie, ktoré sú totožné alebo podobné tým, ktoré vykonáva súdny orgán v štáte podľa § 33“. Supreme Court (Najvyšší súd, Írsko) spresňuje, že ide o funkciu vydávania európskych zatykačov,

– „súdny orgán vydávajúci zatykač“ znamená „súdny orgán štátu vydávajúceho zatykač, ktorý vydal príslušný zatykač“, a

– „členský štát vydávajúci zatykač“, znamená „členský štát…, ktorého súdny orgán vydal tento európsky zatykač“.

8. Ustanovenie § 22 zákona o európskom zatykači z roku 2003, ktorý bol nahradený § 80 Criminal Justice (Terrorist Offences) Act 2005 [zákon o trestnej justícii (teroristické trestné činy) z roku 2005] v odseku 7 stanovuje:

„High Court [Vyšší súd, Írsko] môže, pokiaľ ide o osobu, ktorá bola odovzdaná do členského štátu vydávajúceho zatykač na základe tohto zákona, udeliť súhlas:

a) so začatím konania pre trestný čin proti tejto osobe v členskom štáte vydávajúcim zatykač;

b) s uložením trestu v členskom štáte vydávajúcom zatykač vrátane trestu spočívajúceho v ochrannom opatrení spojenom s odňatím slobodu tejto osoby v súvislosti s trestným činom alebo

c) so začatím konania proti tejto osobe alebo s jej zadržaním v členskom štáte vydávajúcom zatykač na účely výkonu trestu alebo ochranného opatrenia v súvislosti s trestným činom,

po prijatí písomnej žiadosti od vydávajúceho členského štátu v tomto zmysle.“

9. Ustanovenie § 22 ods. 8 zákona o európskom zatykači z roku 2003, ktorý bol nahradený § 15 European Arrest Warrant (Application to Third Countries and Amendment) and Extradition (Amendment) Act 2012 [zákon z roku 2012 o európskom zatykači (po zmene a doplneniach, pokiaľ ide o uplatňovanie na tretie krajiny) a odovzdávaní (po zmene a doplneniach)], stanovuje, že súhlas uvedený v § 22 ods. 7 zákona o európskom zatykači z roku 2003 sa musí odmietnuť, ak ide o trestný čin, v súvislosti s ktorým by osoba nemohla byť odovzdaná podľa časti 3 tohto zákona. Táto časť 3 obsahuje ustanovenia týkajúce sa základných práv, korešpondencie, dvojitej trestnosti, trestného stíhania vyžiadanej osoby na území štátu na základe tých istých údajných skutkov, veku trestnej zodpovednosti, extrateritoriality a súdnych konaní *in absentia*.

III. Skutkový stav sporu vo veci samej a prejudiciálne otázky

10. V roku 2016 boli na OE vydané tri európske zatykače, z ktorých dva vydala amsterdamská prokuratúra (Holandsko) a tretí oddelenie holandskej národnej prokuratúry. V týchto zatykačoch sa požadovalo odovzdanie OE na trestné stíhanie za viacero trestných činov vrátane prania špinavých peňazí, napadnutia a pokusu o vraždu.

11. Keďže High Court (Vyšší súd) zamietol námietky vznesené OE a OE sa proti rozsudku tohto súdu neodvolal, bol v priebehu roka 2017 odovzdaný holandským orgánom. Je nepochybné, že žiadna z týchto námietok sa netýkala skutočnosti, že európske zatykače vydali prokurátori. OE bol následne odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní 18 rokov, ktorý si v súčasnosti odpykáva v Holandsku.

12. Dňa 1. mája 2019 zaslala holandská národná prokuratúra ako vykonávajúci súdny orgán High Court (Vyšší súd) žiadosť o udelenie súhlasu podľa článku 27 ods. 3 písm. g) a článku 27 ods. 4 rámcového rozhodnutia 2002/584 so začatím trestného stíhania OE pre iné trestné činy spáchané pred jeho odovzdaním, než pre ktoré bol odovzdaný. Táto žiadosť bola podaná na High Court (Vyšší súd) 23. júla 2019. OE bol na základe nových obvinení súdený, usvedčený a odsúdený na doživotný trest odňatia slobody, ale na výkon tohto nového trestu odňatia slobody je potrebný súhlas vykonávajúceho súdneho orgánu.

13. Táto žiadosť o udelenie súhlasu však bola vzatá späť na základe rozsudku z 27. mája 2019, OG a PI (Prokuratúry Lübeck a Zwickau) [4], z ktorého vyplýva, že na prokuratúry členského štátu, ktoré sú pri prijímaní rozhodnutia o vydaní európskeho zatykača vystavené riziku, že budú priamo alebo nepriamo podliehať individuálnym usmerneniam alebo pokynom zo strany orgánu výkonnej moci, sa nevzťahuje pojem „súdny orgán vydávajúci zatykač“ v zmysle článku 6 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584.

14. Následne bola na High Court (Vyšší súd) podaná ďalšia žiadosť o súhlas, tentoraz však od vyšetrujúceho sudcu v Amsterdame.

15. OE podal proti tejto žiadosti o udelenie súhlasu žalobu na High Court (Vyšší súd), pričom tvrdil, že orgány, ktoré vydali európske zatykače, neboli „súdnymi orgánmi vydávajúcimi zatykač“ v zmysle článku 6 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584. V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že OE nespochybňuje svoje odovzdanie holandským orgánom na základe týchto európskych

[4] C-508/18 a C-82/19 PPU, EU:C:2019:456.

zatykačov, ale domnieva sa, že súhlas na trestné stíhanie za iné trestné činy, než za ktoré bol odovzdaný, nemožno udeliť, ak pôvodné európske zatykače neboli platne vydané súdnym orgánom vydávajúcim zatykač.

16. High Court (Vyšší súd) zamietol žalobu OE preto, lebo sa domnieval, že rozhodnutie o jeho odovzdaní zakladá prekážku *res iudicata*. OE sa odvolal na Court of Appeal (Odvolací súd, Írsko).

17. Súdny dvor medzitým 24. novembra 2020 vydal rozsudok vo veci Openbaar Ministerie (Falšovanie listín)[5], podľa ktorého sa článok 6 ods. 2, ako aj článok 27 ods. 3 písm. g) a článok 27 ods. 4 rámcového rozhodnutia 2002/584 majú vykladať v tom zmysle, že prokurátor členského štátu, ktorý, hoci sa podieľa na výkone spravodlivosti, môže v rámci výkonu svojej rozhodovacej právomoci dostávať individuálne pokyny zo strany výkonnej moci, nepredstavuje „vykonávajúci súdny orgán“ v zmysle týchto ustanovení.[6]

18. Court of Appeal (Odvolací súd) zamietol odvolanie OE z dôvodu, že v súlade s argumentáciou Minister for Justice and Equality (minister spravodlivosti a rovnosti, Írsko, ďalej len „minister“) sa malo uplatniť vnútroštátne procesné pravidlo o zásade estoppel, ktoré bráni priamemu napadnutiu uznesenia High Court (Vyšší súd) o odovzdaní, ako aj vedľajšiemu napadnutiu tohto uznesenia.[7] V tejto súvislosti sa Court of Appeal (Odvolací súd) odvolal na judikatúru Súdneho dvora, ktorý zdôraznil, za predpokladu dodržania zásad ekvivalencie a efektivity, ktorých porušenie nebolo namietané v rámci konania vo veci samej, význam zásady, podľa ktorej súdne rozhodnutia, ktoré sa stali konečnými po vyčerpaní opravných prostriedkov alebo uplynutí lehôt na podanie opravného prostriedku, už nemôžu byť spochybnené.[8]

19. Supreme Court (Najvyšší súd) 22. septembra 2021 pripustil ďalší opravný prostriedok.

20. Podľa tohto súdu OE pripúšťa, že rozhodnutie o nariadení jeho odovzdania v roku 2017 je podľa írskeho práva *res iudicata* a že právo Únie nevyžaduje, aby toto rozhodnutie bolo spochybnené. Jeho hlavná námietka proti udeleniu súhlasu sa zakladá na právnych podmienkach upravujúcich postup udelenia súhlasu. Podľa § 22 ods. 7 zákona o európskom zatykači z roku 2003 totiž žiadosť o súhlas musí pochádzať od „štátu vydávajúceho zatykač“, pričom tento štát je definovaný ako štát, ktorého „súdny orgán“ vydal pôvodný európsky zatykač. OE tvrdí, že keďže prokurátori, ktorí vydali pôvodné európske zatykače, nepredstavujú podľa práva Únie „súdne orgány“, vyplýva z toho, že Holandské kráľovstvo nemožno považovať za „vydávajúci štát“.

21. Na druhej strane minister naďalej pred vnútroštátnym súdom tvrdí, že akákoľvek otázka, ktorá by mohla vzniknúť v súvislosti s možnosťou holandských prokurátorov konať ako súdne orgány vydávajúce európske zatykače, sa musí považovať za otázku, o ktorej už s konečnou platnosťou rozhodol High Court (Vyšší súd) v jeho uznesení o odovzdaní z roku 2017, a že na toto konečné rozhodnutie sa vzťahuje zásada estoppel, takže ho už nemožno v tomto ohľade spochybniť.

5 C-510/19, EU:C:2020:953.

6 Bod 70 tohto rozsudku. Pozri tiež rozsudok z 8. decembra 2022, CJ (Odložené rozhodnutie o odovzdaní z dôvodu trestného stíhania) (C-492/22 PPU, EU:C:2022:964, bod 55).

7 Vnútroštátny súd uvádza, že zásada estoppel by sa mala v zásade uplatniť v prípade, keď: (i) rozsudok vydal príslušný súd; (ii) rozsudok bol konečným rozhodnutím vo veci samej; (iii) rozsudkom sa rozhodlo o otázke, ktorú sa účastník konania snaží nastoliť v následnom konaní, a (iv) účastníkmi konania boli tie isté osoby (alebo ich právni nástupcovia) ako účastníci konania, v ktorom sa uplatňuje prvok, na ktorý sa môže vzťahovať zásada estoppel.

8 Vnútroštátny súd odkazuje na rozsudok zo 6. októbra 2009, Asturcom Telecomunicaciones (C-40/08, EU:C:2009:615).

22. Podľa vnútroštátneho súdu odpoveď na otázku, či by mal byť OE v rámci žiadosti o udelenie súhlasu podľa článku 27 ods. 3 písm. g) a článku 27 ods. 4 rámcového rozhodnutia 2002/584 oprávnený uviesť argument založený na skutočnosti, že pôvodné európske zatykače neboli vydané „súdnym orgánom vydávajúcim zatykač“ v zmysle článku 6 ods. 1 tohto rámcového rozhodnutia, závisí od správnej právnej kvalifikácie vzťahu medzi postupom odovzdania a postupom udelenia súhlasu.

23. Tento súd sa totiž domnieva, že ak by sa tieto konania mali považovať za odlišné a samostatné, akákoľvek námietka, ktorú mohla vzniesť dotknutá osoba v rámci žiadosti o odovzdanie, môže byť vznesená ako nový alebo dodatočný argument v rámci žiadosti o udelenie súhlasu, nemôže sa zásada estoppel uplatniť.

24. Na druhej strane, ak sa tieto konania majú chápať ako tak úzko prepojené, že otázka, o ktorej sa nevyhnutne rozhodlo v rozhodnutí o odovzdaní, sa musí považovať za rozhodnutú aj na účely konania o udelení súhlasu, OE nie je oprávnený sa v tomto štádiu odvolávať na argument týkajúci sa postavenia súdneho orgánu vydávajúceho zatykač.

25. Za týchto okolností Supreme Court (Najvyšší súd) prerušil konanie a položil Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Má sa článok 27 rámcového rozhodnutia [2002/584] vykladať v tom zmysle, že rozhodnutie o odovzdaní osoby zakladá medzi touto osobou, vykonávajúcim štátom a dožadujúcim štátom, taký právny vzťah, že každá otázka, ktorá sa v tomto rozhodnutí považuje za rozhodnutú s konečnou platnosťou, sa musí považovať za rozhodnutú aj na účely konania o udelení súhlasu s ďalším trestným stíhaním alebo potrestaním za iné trestné činy?

2. V prípade, ak bude odpoveď na prvú otázku taká, že článok 27 nevyžaduje takýto výklad, porušuje vnútroštátna procesná norma zásadu efektivity, ak má taký účinok, že dotknutej osobe bráni, aby sa v rámci žiadosti o udelenie súhlasu odvolávala na príslušný rozsudok [Súdneho dvora] vydaný v období po vydaní uznesenia o odovzdaní?“

26. Vnútroštátny súd navrhol, aby táto vec bola prejednaná v skrátenom prejudiciálnom konaní upravenom v článku 105 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora alebo v rámci naliehavého prejudiciálneho konania upraveného v článku 107 tohto rokovacieho poriadku.

27. Rozhodnutím z 15. marca 2022 druhá komora rozhodla nevyhovieť návrhu vnútroštátneho súdu o prejednanie veci v rámci naliehavého prejudiciálneho konania. Predseda Súdneho dvora rozhodnutím z 23. marca 2022 zamietol návrh vnútroštátneho súdu na prejednanie veci v skrátenom prejudiciálnom konaní.

28. Písomné pripomienky predložili OE, írsky minister a írska vláda, maďarská, holandská a poľská vláda a Európska komisia.

29. Na pojednávaní, ktoré sa konalo 14. decembra 2022, OE, írsky minister a írska vláda, holandská vláda a Komisia predložili svoje ústne pripomienky a odpovedali na otázky, ktoré im položil Súdny dvor.

IV. Analýza

30. Ako vyplýva z vnútroštátneho rozhodnutia, otázka, na ktorej sú založené prejudiciálne otázky, sa týka vzťahu medzi postupom odovzdania a následnou žiadosťou podľa článku 27 ods. 3 písm. g) a článku 27 ods. 4 rámcového rozhodnutia 2002/584 o udelenie súhlasu vykonávajúceho súdneho orgánu na trestné stíhanie, odsúdenie alebo pozbavenie slobody už odovzdanej osoby, pre iný trestný čin spáchaný pred jej odovzdaním, než pre ktorý bola odovzdaná.

31. Konkrétne sa vnútroštátny súd snaží zistiť, či neplatnosť európskeho zatykača z dôvodu, že ho nevydal „súdny orgán vydávajúci zatykač“ v zmysle článku 6 ods. 1 tohto rámcového rozhodnutia, môže brániť vykonávajúcemu súdnemu orgánu udeliť požadovaný súhlas.

32. Zdá sa však, že preskúmanie tejto hmotnoprávnej otázky v rámci sporu týkajúceho sa výsledku žiadosti o udelenie súhlasu je v prejednávanej veci podmienené otázkou vnútroštátneho procesného práva, ktorá spočíva v určení, či sa v rámci konania vo veci samej uplatňuje zásada estoppel.

33. Podľa môjho názoru riešenie sporu vo veci samej nevyžaduje, aby Súdny dvor rozhodol o súlade uplatnenia tohto vnútroštátneho procesného pravidla s právom Únie za okolností opísaných vnútroštátnym súdom. Táto otázka je totiž irelevantná od okamihu, keď sa preukáže, že bez ohľadu na to, či dotknutá osoba má alebo nemá možnosť dovolávať sa v rámci žiadosti o súhlas dôvodu týkajúceho sa neplatnosti európskeho zatykača, ktorý bol predmetom právoplatného rozsudku na účely jeho vykonania, takýto dôvod nemôže v žiadnom prípade odôvodniť odmietnutie vykonávajúceho súdneho orgánu udeliť takýto súhlas.

34. Taktiež sa domnievam, že je potrebné zaoberať sa podstatnou otázkou možných dôsledkov neplatnosti európskeho zatykača pre posúdenie následnej žiadosti o súhlas podľa článku 27 ods. 3 písm. g) a článku 27 ods. 4 rámcového rozhodnutia 2002/584 ako takej, bez toho, aby bolo potrebné rozhodnúť, na rozdiel od tvrdenia Komisie, o opodstatnenosti tvrdenia OE, že neexistuje „vydávajúci štát“ v zmysle § 22 ods. 7 zákona o európskom zatykači z roku 2003. Okrem skutočnosti, že tento argument sa zameriava na výklad normy vnútroštátneho práva, sa domnievam, že hlavná otázka vnútroštátneho súdu sa skutočne týka vzťahu, ktorý podľa práva Únie existuje medzi pôvodným odovzdaním a žiadosťou o súhlas. Tento vzťah je tiež základom tvrdenia OE vo veci samej.

35. V tejto súvislosti z vnútroštátneho rozhodnutia vyplýva, že OE spochybňuje udelenie požadovaného súhlasu z dôvodu, že holandské orgány, ktoré vydali pôvodné európske zatykače, neboli „súdnym orgánom vydávajúcim zatykač“ v zmysle článku 6 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584. Bez toho, aby spochybňoval rozhodnutie o odovzdaní a postavenie súdneho orgánu, ktorý podal žiadosť o súhlas, však OE tvrdí, že súhlas požadovaný podľa článku 27 ods. 3 písm. g) a článku 27 ods. 4 rámcového rozhodnutia nemožno udeliť, ak európske zatykače, ktoré boli dôvodom jeho odovzdania, neboli vydané platne. OE sa preto dovoláva neplatnosti pôvodných európskych zatykačov, aby zabránil tomu, že vykonávajúci súdny orgán udelí požadovaný súhlas.

36. Takýto argument je podľa môjho názoru nesprávny.

37. Hoci je žiadosť o súhlas nevyhnutne spojená s konkrétnym európskym zatykačom, ktorý bol predtým vykonaný, domnievam sa, že táto žiadosť by mala podliehať samostatnému a nezávislému preskúmaniu, ktoré vykonávajúci súdny orgán uskutoční individuálne. Vada, ktorá sa týka vykonaného európskeho zatykača, teda nemôže byť dôvodom na odmietnutie požadovaného súhlasu.

38. V tejto súvislosti treba pripomenúť, že Súdny dvor už rozhodol, že po zatknutí vyžiadanej osoby a jej následnom odovzdaní členskému štátu vydávajúcemu európsky zatykač v zásade stratil svoje právne účinky, s výhradou účinkov odovzdania výslovne stanovených v kapitole 3 rámcového rozhodnutia 2002/584. [9]

39. Medzi účinky odovzdania stanovené v tejto kapitole patrí aj možné trestné stíhanie za iné trestné činy za podmienok stanovených v článku 27 uvedeného rámcového rozhodnutia.

40. Na základe zásady špeciality uvedenej v článku 27 ods. 2 tohto rámcového rozhodnutia, ktorá súvisí so zvrchovanosťou vykonávajúceho členského štátu, má odovzdaná osoba právo byť stíhaná, odsúdená alebo inak pozbavená slobody iba pre trestný čin, pre ktorý bola odovzdaná. [10]

41. Podľa Súdneho dvora táto zásada totiž vyžaduje, aby členský štát vydávajúci zatykač, ktorý chce stíhať alebo odsúdiť osobu za iný trestný čin spáchaný pred jej odovzdaním na základe európskeho zatykača, než je ten, pre ktorý bola odovzdaná, získal súhlas vykonávajúceho členského štátu s cieľom zabrániť tomu, aby prvý členský štát zasahoval do právomocí, ktoré by vykonávajúci členský štát mohol vykonávať, a prekročil svoje právomoci vo vzťahu k obvinenej osobe. [11]

42. Iba v prípadoch stanovených v článku 27 ods. 3 rámcového rozhodnutia 2002/584, najmä ak bol udelený súhlas v súlade s článkom 27 ods. 3 písm. g) a článkom 27 ods. 4, sú súdne orgány členského štátu vydávajúceho zatykač oprávnené stíhať alebo odsúdiť túto osobu za iný trestný čin, ako je ten, pre ktorý bola odovzdaná. [12]

43. Súdny dvor zdôraznil, že zásada špeciality je úzko spojená s odovzdaním, ktoré je výsledkom výkonu konkrétneho európskeho zatykača. [13] Z toho vyplýva, že dodržiavanie tohto pravidla možno posudzovať len v súvislosti s odovzdaním na základe konkrétneho európskeho zatykača. [14]

44. Napriek spojitosti medzi vykonaním článku 27 rámcového rozhodnutia 2002/584 a existenciou predtým vykonaného európskeho zatykača je potrebné zdôrazniť, že Súdny dvor už rozhodol, že rozhodnutie o udelení súhlasu podľa článku 27 ods. 4 tohto rámcového rozhodnutia sa odlišuje od rozhodnutia o vykonaní európskeho zatykača a má pre dotknutú osobu účinky odlišné od účinkov tohto posledného uvedeného rozhodnutia. [15]

[9] Pozri rozsudok z 13. januára 2021, MM (C-414/20 PPU, EU:C:2021:4, bod 77).

[10] Pozri najmä rozsudok z 24. septembra 2020, Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof (Zásada špeciality) (C-195/20 PPU, EU:C:2020:749, bod 39 a citovaná judikatúra).

[11] Pozri najmä rozsudok z 24. septembra 2020, Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof (Zásada špeciality) (C-195/20 PPU, EU:C:2020:749, bod 40).

[12] Pozri rozsudok z 24. novembra 2020, Openbaar Ministerie (Falšovanie listín) (C-510/19, EU:C:2020:953, bod 63).

[13] Pozri rozsudok z 24. septembra 2020, Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof (Zásada špeciality) (C-195/20 PPU, EU:C:2020:749, body 37, 38 a 40).

[14] Pozri v tomto zmysle rozsudok z 24. septembra 2020, Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof (Zásada špeciality) (C-195/20 PPU, EU:C:2020:749, bod 45).

[15] Pozri najmä rozsudok z 26. októbra 2021, Openbaar Ministerie (Právo byť vypočutý vykonávajúcim súdnym orgánom) (C-428/21 PPU a C-429/21 PPU, EU:C:2021:876, bod 49 a citovaná judikatúra).

45. Odovzdanie osoby na základe európskeho zatykača a žiadosť o súhlas s tým, aby súdne orgány členského štátu vydávajúceho zatykač mohli túto osobu stíhať alebo odsúdiť pre iný trestný čin spáchaný pred jej odovzdaním, než pre ktorý bola odovzdaná, sú preto dva samostatné kroky v procese, ktorého cieľom je zabezpečiť, aby spáchanie trestných činov nezostalo v Únii nepotrestané.

46. Hoci podobne ako rozhodnutie o výkone európskeho zatykača môže ohroziť slobodu dotknutej osoby,[16] rozhodnutie o súhlase má svoj vlastný účel, a preto ho musí vykonávajúci súdny orgán prijať po samostatnom a nezávislom preskúmaní vzhľadom na preskúmanie, ktoré bolo dôvodom pre európsky zatykač.

47. Toto preskúmanie sa má vykonať v súlade s článkom 27 ods. 4 rámcového rozhodnutia 2002/584 s cieľom posúdiť žiadosť o udelenie súhlasu z hľadiska jej opodstatnenosti.

48. Vykonávajúci súdny orgán teda musí skontrolovať, či sú k žiadosti o súhlas, ktorá mu bola predložená, priložené informácie uvedené v článku 8 ods. 1 uvedeného rámcového rozhodnutia a preklad, ako je uvedené v článku 8 ods. 2 uvedeného rámcového rozhodnutia. Tento orgán musí tiež overiť, či samotný trestný čin, pre ktorý sa žiada o súhlas, zakladá povinnosť odovzdania podľa toho istého rámcového rozhodnutia.

49. V súlade s tým, čo stanovuje článok 27 ods. 4 rámcového rozhodnutia 2002/584 musí vykonávajúci súdny orgán vzhľadom na dôvody pre povinné alebo nepovinné nevykonanie uvedené v článkoch 3 a 4 tohto rámcového rozhodnutia posúdiť aj to, či možno povoliť rozšírenie trestného stíhania na iné trestné činy, než pre ktoré bola dotknutá osoba odovzdaná.

50. Treba však poznamenať, že žiadne z týchto ustanovení nestanovuje, že vada pôvodného európskeho zatykača môže umožniť vykonávajúcemu súdnemu orgánu odmietnuť udeliť požadovaný súhlas.

51. Opačné rozhodnutie by podľa môjho názoru ohrozilo ciele sledované rámcovým rozhodnutím 2002/584.

52. V tejto súvislosti poznamenávam, že z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že článok 27 rámcového rozhodnutia 2002/584 v rozsahu, v akom stanovuje výnimky zo zásady vzájomného uznávania uvedenej v článku 1 ods. 2 tohto rámcového rozhodnutia, nemôže byť vykladaný spôsobom, ktorý by viedol k znemožneniu cieľa sledovaného uvedeným rámcovým rozhodnutím, ktorý spočíva v uľahčení a urýchlení odovzdaní medzi súdnymi orgánmi členských štátov vzhľadom na vzájomnú dôveru, ktorá medzi nimi musí existovať.[17]

53. Táto potreba rýchlosti, ktorá je základom rámcového rozhodnutia 2002/584, sa odráža v článku 27 ods. 4 tohto rámcového rozhodnutia, ktorý stanovuje, že rozhodnutie o súhlase s rozšírením konania sa musí prijať najneskôr do 30 dní od prijatia žiadosti.

54. Ak by sa pripustilo, že vada pôvodného európskeho zatykača by mohla brániť vykonávajúcemu súdnemu orgánu v udelení požadovaného súhlasu, viedlo by to k uznaniu toho, že podmienky, za ktorých sa odovzdanie uskutočnilo, by mali byť predmetom preskúmania

[16] Pozri najmä rozsudok z 26. októbra 2021, Openbaar Ministerie (Právo byť vypočutý vykonávajúcim súdnym orgánom) (C-428/21 PPU a C-429/21 PPU, EU:C:2021:876, bod 51 a citovaná judikatúra).

[17] Pozri najmä rozsudok z 24. septembra 2020, Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof (Zásada špeciality) (C-195/20 PPU, EU:C:2020:749, bod 35 a citovaná judikatúra).

v rámci žiadosti o súhlas podľa článku 27 ods. 3 písm. g) a článku 27 ods. 4 rámcového rozhodnutia 2002/584. Takéto preskúmanie by viedlo k oneskoreniu rozhodnutia o súhlase, čo by bolo v rozpore s potrebou rýchlosti, ktorá je základom tohto rámcového rozhodnutia. Takéto preskúmanie sa mi zdá byť nezlučiteľné s právnou istotou preto, lebo by mohlo spochybniť konečnosť súdneho rozhodnutia, ktorým sa nariadil výkon európskeho zatykača.

55. Okrem toho by sa mal prijať výklad, ktorý prispeje k ďalšiemu cieľu rámcového rozhodnutia 2002/584, a to k boju proti beztrestnosti.[18] Ak by sa pripustilo, že vykonávajúci súdny orgán môže odmietnuť udeliť súhlas požadovaný podľa článku 27 ods. 3 písm. g) a článku 27 ods. 4 tohto rámcového rozhodnutia, bolo by to v rozpore s týmto cieľom preto, lebo by to bránilo súdnym orgánom členského štátu vydávajúceho zatykač trestne stíhať, odsúdiť alebo pozbaviť osobu slobody za iný trestný čin spáchaný pred jej odovzdaním, než za ktorý bola odovzdaná.

56. Na základe všetkých týchto dôvodov sa domnievam, že článok 27 ods. 3 písm. g) a článok 27 ods. 4 rámcového rozhodnutia 2002/584 sa má vykladať v tom zmysle, že konštatovanie, že európsky zatykač, na základe ktorého bola osoba odovzdaná, vydal orgán, ktorý nie je „súdnym orgánom vydávajúcim zatykač“ v zmysle článku 6 ods. 1 tohto rámcového rozhodnutia a mal by byť preto z tohto dôvodu považovaný za neplatný, nemôže brániť tomu, aby vykonávajúci súdny orgán, ktorému bola doručená žiadosť o udelenie súhlasu s tým, aby povolil súdnym orgánom členského štátu vydávajúceho zatykač stíhať alebo odsúdiť túto osobu za iný trestný čin spáchaný pred jej odovzdaním, než za ktorý bola odovzdaná, takýto súhlas udelil.

V. Návrh

57. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti navrhujem, aby Súdny dvor na otázky položené Supreme Court (Najvyšší súd, Írsko) odpovedal takto:

Článok 27 ods. 3 písm. g) a článok 27 ods. 4 rámcového rozhodnutia Rady 2002/584/SVV z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi, zmeneného rámcovým rozhodnutím Rady 2009/299/SVV z 26. februára 2009

sa má vykladať v tom zmysle, že:

konštatovanie, že európsky zatykač, na základe ktorého bola osoba odovzdaná, vydal orgán, ktorý nie je „súdnym orgánom vydávajúcim zatykač“ v zmysle článku 6 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584, zmeneného rámcovým rozhodnutím 2009/299, a mal by byť preto z tohto dôvodu považovaný za neplatný, nemôže brániť tomu, aby vykonávajúci súdny orgán, ktorému bola doručená žiadosť o udelenie súhlasu s tým, aby povolil súdnym orgánom členského štátu vydávajúceho zatykač stíhať alebo odsúdiť túto osobu za iný trestný čin spáchaný pred jej odovzdaním, než za ktorý bola odovzdaná, takýto súhlas udelil.

[18] Pozri najmä rozsudky z 8. decembra 2022, CJ (Odložené rozhodnutie o odovzdaní z dôvodu trestného stíhania) (C-492/22 PPU, EU:C:2022:964, bod 74 a citovaná judikatúra), ako aj z 31. januára 2023, Puig Gordi a i. (C-158/21, EU:C:2023:57, bod 141).